

Ο αετός της Κρήτης

Στου Ψηλορείτη την κορφή, στη ρίζα στο χαράκι,
~~φρέσκα~~ θωρούν πατημασιές, του Νίκου Καζαντζάκη.

Γι' αυτό εσείς οι κυνηγοί, στα όρη που γυρνάτε,
όταν θα δείτε αετό, να μὴν τονέ χτυπάτε.

Είναι η ψυχή του στοχαστή, την ώρα που γιαγιέρνει,
στον τόπο που αγάπησε, δύναμη για να παίρνει.

Πηγαίνει σε όλα τα χωριά, ψιλά τα γυρωφέρει,
κι όταν διψάσει για νερό, πάει στο Κρυονέρι.

Το σπίτι που γεννήθηκε, το περιτριγυρίζει,
και δίπλα είν' ένας δρυς, και πάει και καθίζει.

Και περιμένει τον παππού, εκείνος να του πάει,
πεσκέσι γουρουνόπουλο, που τ' άρεσε να φάει.

~~Αυτός~~ αγάπη τού 'δωσε, του θεμελιού τη γνώση,
και πήρε την ενέργεια, στον κόσμο να την δώσει.

Αφού στο διάβα της ζωής, τον είχαν αδικήσει,
τα λόγια του σαν Του Χριστού, τ'ά 'χαν παρεξηγήσει.

Γι' αυτό και επροσπήκανε, το Νόμπελ μην κερδίσει,
άθεο και κουμουνιστή, τον είχανε βαπτίσει.

Αυτοί που ξεχωρίσανε, και δώσανε ελπίδα,
όπως συμβαίνει πάντοτε, πίκρανε η πατρίδα.

Μ' αυτός πετά καθημερινά, σε όλο τον πλανήτη,
γιατί 'ναι φώς πολιτισμού, και γράφει πάνω Κρήτη.

Μίωσι Ν. Σκουρτζάνη